

IETS WARMS GRAAG

Disclaimer

Hoewel werkelijke gebeurtenissen en personen de inspiratie vormden tot het schrijven van dit boek, berusten zowel het verloop van het verhaal als de personages op fictie.

WHO DAT.
WHO DAT.
WHO DAT.
THE BITCH IS BACK

Princess Nokia

Proloog

Amsterdam, december 2020

Mijn wiel draait en schampt tegen de stoeprand. Ontelbaar vaak heb ik me verbeeld dat hij in een auto langs me rijdt, hij ergens aan een tafel zit of voorbijraast in een tram, maar nu zie ik de deuk in zijn witte busje. De deuk waarover hij klaagde, die avond. De avond waarop hij de haatmachine in mijn hoofd installeerde. Alle regels van mijn lijf, mijn huid overtrad.

Ik stap van mijn fiets en voel mijn lichaam weer bevroren. Mijn fiets valt uit mijn handen. In tegenstelling tot de eerdere kolkende bloeddorst suist er nu stilte door mijn aderen.

Aan de overkant van de straat staat zijn bus half op de stoep geparkeerd. Hij zit op de bijrijdersstoel, verzonken in zijn telefoon. Hij ziet me niet. Ik ben ook eigenlijk nooit in West.

Mijn boze afspeellijst staat nog aan, de woorden stuwen mijn oren in. *'Today is payday, boys. Today I am collecting your debt, love live hate. Rebellion and death.'*

Ik verslik me in mijn eigen speeksel. Hoestend buig ik voorover en probeer mijn fiets weer rechtop te zetten. Daar zit hij verdomme. Hij zit daar. Hij voelt niks, en hij zit daar maar gewoon. Ik probeer om me heen te kijken, maar mijn omgeving is opgeslokt, alles is mist en waas. Trillend trek ik mijn fiets naar de stoep. Dan zal het nu toch echt moeten gebeuren. Het moment is daar. Wraak. Ik had gedacht dat ik zou moeten huilen, maar dat kan ik niet. Mijn ogen staan wijdopen, mijn hart bonkt in mijn keel. Wat zal ik

doen? Eerst op zijn raampje kloppen? Nee, ik trek het portier open en sleur hem... Hij is te zwaar om te sleuren. Ik trek het portier open en begin gewoon te slaan. Dan kan ik zo veel mogelijk schade aanrichten.

Op het moment dat ik wil oversteken, zie ik een man het busje instappen en voel mijn spieren weer verstijven. Nog geen tien seconden later rijden ze weg.

Do it for the love

Amsterdam, april 2018

‘Hey, kun je even komen?’ Een flexwerker roept me vanuit Jannies kamer. Ze is naar de dagbesteding, de flexwerker maakt haar bed op.

‘Ja?’

‘Mevrouw Hiddema doet het weer. Vorige week ook al.’ Hij wijst onder haar bed. Ik buk en zie dat ze alle buisjes van haar kunstgebitsreiniger in een kartonnen doosje heeft verstopt. Hard plastic, van hetzelfde formaat als die waar vitamine C-bruistabletten in verpakt worden.

Ik denk na en blader in mijn hoofd naar het mapje met daarin de formele informatieoverdracht. Jannie is al een hele tijd in de war, maar lacht nog veel. Ik wil haar beschermen en heb al te vaak gehoord dat ik iets aan mijn toon moet doen. *Gewoon je klep houden en haar lekker haar gangetje laten gaan*, wordt niet gewaardeerd.

‘Dementerenden verstoppen dingen,’ begin ik voorzichtig, ‘zeker wanneer ze zoals mevrouw Hiddema nog maar weinig kunnen. Die kleine spullen kunnen wat grip bieden. Laat haar maar.’ Ik pak haar hoofdkussen en stop het in een schone sloop, terwijl de flexwerker me verbaasd aankijkt.

Eigenlijk mag ik dat al niet zeggen – eigenlijk. Ik moet het als casus inbrengen tijdens de vergadering, en overleggen met familie. In het geval van Jannie moet ik haar dochter aanspreken. Een kankerbaar van veertig. Eens in de twee weken komt ze een uurtje langs, maar ze lijkt nooit zin te hebben. Jannie ondergaat het. De instel-

ling heet De Ochtendzon. Klinkt optimistisch, maar met de sfeer en het ruimtegebrek hier had het beter Het Schimmige Nachtje kunnen heten. Ik trek mijn witte jas recht en loop weg.

Het is 10.45 uur, mijn tweede gebroken dienst deze week. Het leek me eerst heerlijk om even te werken, 's middags vrij te zijn en 's avonds weer wat te verdienen, maar zo'n gebroken dienst is dus doffe ellende. Je hebt nooit genoeg tijd om écht iets te doen, maar net te veel tijd om alleen maar voor je uit te staren. Ik hang die uren in een soort limbo, waarin ik onrustig overal aan begin en niets afmaak.

Eerst van zeven tot elf iedereen op de groep uit bed halen, wassen, medicijnen uitzetten en zorgen dat alle door mij gesneden boterhammen met jam en kaas binnen blijven. Vaak direct daarna: braaksel, ontlasting, urine opruimen. Zeker bij meneer Van Tongen. Hij gluurt altijd eerst om zich heen, om te kijken of niemand het ziet. Dan poept hij graag in zijn hand en veegt hij een deel ervan in zijn linkeroog en een deel aan de muur. Er staat te weinig personeel op de groep, waardoor we er vaak pas achter komen als hij er zelf heel hard om zit te lachen. Deze ochtend houdt hij zich rustig. Te rustig. Ik vertrouw zijn pretoogjes niet.

Ik maak het laatste bed op en vertrek, om 17 uur moet ik me weer melden.

Direct fiets ik richting Bijlmer ArenA, naar de sportschool. De routine is er al snel ingeslopen: door rood rijden, getoeter negeren, fiets op dubbel slot, pasje pakken, poortje door.

De eerste keer dat ik er kwam, stond er een bord met EXCUSES VOOR HET OVERLAST! De week daarna zag ik HET uitgeveegd, DE eroverheen.

Nu is het helemaal een vlek en staat er EXCUSES VOOR [VLEK] OVERLAST!

Ik warm even op, naast me rent een jongen op de loopband. Op zijn shirt staat DO IT FOR THE LOVE. Al snel nestel ik me bij de legpress, een van mijn favorieten.

Ik kijk uit op 'de kooi'. Een buizenconstructie waar een handvat of opgewonden staaldraad aan bungelt. Alleen de grote mannen doen daar hun oefeningen. Nu ook. De grote man doet me denken aan een sliertige driehoek. Twee meter lang, brede schouders, met lange, bobbelige armen en benen. Hij zit kaarsrecht en reikt naar een stang.

Hij draagt zijn haren in iets wat op een dichtgeknoopte panty lijkt, net een octopushoofd. In een natuurdocumentaire zag ik laatst dat octopussen onder alle zachtheid en zuignappen een soort tand hebben waarmee ze schelpen kunnen openbreken. Misschien heeft deze man onder die zak ook een tand verstopt, maar ik hoop van niet. Hij trekt een hendel naar beneden en kreunt erbij. Tegenover hem vliegt een grote stapel gewichten de lucht in.

Terwijl ik mijn benen strek en over de legpress gluur, kijkt hij net niet in mijn richting. Op zijn rechterwang, vlak onder zijn oog, heeft hij een kruisje getatoeëerd. Ik zie nog drie symbolen op zijn gezicht, maar ik neem geen tijd om ze goed te bekijken en zak snel weer naar beneden. Tijdens het gluren was ik volkomen vergeten dat de muur naast mij één grote spiegelwand is. Ik realiseer me ineens dat hij al die tijd al naar de spiegelwand keek, waar mijn rood aangelopen hoofd als een duveltje uit een doosje steeds vanachter dat apparaat naar boven schoot om hem te begluren. Vandaag ga ik eerder weg.

Na het moeizame avondeten breng ik iedereen in het tehuis naar bed. Jannie wil altijd opblijven. Net voordat ik Van Tongen de gezamenlijke ruimte uit rol, fluister ik haar vluchtig toe dat ik haar als laatste naar bed zal brengen. Ze giechelt, laat zich rustig meevoeren in haar rolstoel en klapt blij in haar broze handen. Ik laat haar rustig

murmelen, zij laat zich uitkleden en instoppen. Soms denk ik dat ze probeert te zingen, dan haalt ze drie keer kort adem en laat hoge en lage klanken uit haar keel komen. *Hm, hm, hmm, ho hoo.*

Nadat ik alles gewassen en gesmeerd heb, ga ik naast haar zitten. Al vanaf de eerste dag dat ik hier werk, vertel ik haar een verhaal voor het slapengaan.

Ik realiseerde me niet dat ik te intiem met haar omging, totdat een collega haar kamer binnenliep terwijl ik haar een verhaal vertelde. Dezelfde collega vertelde dit later tijdens een vergadering, iedereen had er een mening over. Ze wilden me behoeden voor te veel intimiteit. Straks hecht ik me aan haar en gaat ze dood. Ik heb besloten om dat te negeren. Als ik me voortdurend bezig moet houden met de eindigheid van alles, kan ik maar beter stil gaan liggen en wachten tot mijn eigen lijf ermee stopt.

Ik geef om Jannie. Zodra ik mijn bed 's ochtends uitstap, verheug ik me op haar sprankelende ogen. Ze kan vergeetachtig zijn, maar ze lijkt altijd uit te kijken naar mijn verhalen, of ten minste naar mijn stem. Als ik in het gebouw ben, laat ze zich door niemand anders naar bed brengen. Ik voel me vereerd.

Terwijl ze zich in haar kussens nestelt en ik haar deken gladstrijk, begin ik te vertellen over de getatoeëerde octopus. Ze grinnikt en sluit haar ogen, terwijl ik stilletjes opsta en het licht uitdoe.

Op weg naar de kantine prikt Chantal in mijn schouder, precies in mijn spierpijn. Ik mag haar niet, maar ik stop en draai me om.

‘Ik wilde net weggaan.’ Ik pers de woorden eruit en wens dat mijn irritatie niet te heftig doorklinkt in mijn stem. Of eigenlijk wens ik dat er zoveel irritatie in doorklinkt dat ze afstand zal houden, maar de geschiedenis leert me dat dat niet zo werkt.

‘Ja, Ronja, dat weet ik, maar tijdens de lunch kwam de flexer naar me toe.’ Ze kijkt veel te vastberaden. Lichte frons, gebalde vuisten.

‘Oké.’

‘Ja, nou, niet oké. Hij zei dat mevrouw Hiddema buisjes verstopt? En jij zei dat het gewoon mocht? Je weet toch dat we dit moeten melden? Ik bedoel, het klinkt zeg maar wel als een casus voor mijn stageverslag.’ Ze is maar drie jaar jonger dan ik, toch is het alsof ik tegen een kind praat. In dit soort gesprekken voelt het alsof mijn keel dichtgeknepen wordt. Ze wil niet luisteren naar wat ik zeg of voel, ze wil haar regeltjes, haar mening en haar perverse combinatie van onzekerheid en superioriteit door mijn strot heen duwen. Ze wil mij in een bepaalde positie zien.

‘Ik denk dat je het beter over meneer Van Tongen en zijn ontlasting kunt hebben.’

‘Ja, maar dat heb ik al gedaan en iedereen in de klas vindt het vies, en het voelt anders, want jij verzwijgt dat van Hiddema.’ De frons in haar voorhoofd wordt groter. Ze is zo blond dat ook haar wimpers en wenkbrauwen geen pigment in zich hebben. Haar hoofd lijkt te gloeien.

‘Als het je dwarszit, kun je haar ook persoonlijk vragen hoe het zit.’ Ik pers het er zo nonchalant mogelijk uit.

‘Nee, echt niet hoor!’ Priemende, kleine ogen.

Achter Chantal ligt een doodse gang. Zeil, schilderijtjes van huilende zigeunerkindjes. TL-licht. Klote clichés. Het is geen gewoon zeil, maar extra lelijk zeil. Met een printje van een soort confetti, zodat je niet alle vlekken van bleek en poep kunt zien. Ik moet weg hier.

In stilte loop ik verder. Chantal volgt.

‘Je hoeft het niet te doen, maar dan meld ik het bij de volgende vergadering.’

Ik wil haar uitschelden, maar houd me in. Ik zucht. ‘Oké, Chantal. Ik ga naar huis. Over twee dagen ben ik er weer, dan is dochter er waarschijnlijk ook. Ik zal het benoemen.’ Ik had gemerkt dat de oude, doorgewinterde collega’s mensen zonder lidwoorden